

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.021/2022/4. szám

A felperes:

felperes neve (tartózkodási helye: alperes székhelye)

A felperes pártfogó ügyvédje:

Dr. Kovács Arthur ügyvéd (ügyvéd címe)

Az alperes:

alperes neve (alperes székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Némethy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Némethy Barbara ügyvéd ügyvédi iroda címe)

A per tárgya:

Személyiségvédelmi igény érvényesítése és egyéb

Az elsőfokú bíróság neve és a határozatának a száma:

Szegedi Törvényszék 20.P.20.537/2020/55.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

A felperes 20.P.20.537/2020/56.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 63 500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének fellebbezési eljárásban felmerült díja viselésére a felperes köteles.

Megállapítja, hogy 329 040 (háromszázhuszonkilencezer-negyven) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A tényállás

[1] A felperes 2009. január 26. napján került az alperes I. Objektumában, ahol a földszint 60. számú zárkában, majd körülbelül 1-1,5 hónap után a III. em. 314. számú zárkában, míg 2,5 év múlva az I. em. 2. utcai kis zárkában helyezték el.

[2] Az alperesi büntetés-végrehajtási intézet I. Objektumának bizonyos körletein 2017-2018. években történt nagyobb zárkafelújítás, amely során a zárkákat egybenytették és önálló, fallal elválasztott mellékhelyiségeket alakítottak ki, lecserélték a neon csöves lámpatesteket LED fényforrásúra.

Az alperes a zárkafelújítások idején I. em. 2. utcai kis zárkából több alkalommal másik zárkába került, majd 2020. év elejétől a 105. számú zárkában helyezték el, ahol a LED fénycső mellett az armatúrában egy kisebb teljesítményű – az éjszakai ellenőrzésre szolgáló – gyengébb fényerejű világítótest volt kiépítve. Az éjszakai ellenőrző lámpa össze volt kapcsolva a mellékhelyiség lámpájával, azok egyszerre villannak fel, amely nem zavaró abban az esetben, ha a mellékhelyiség ajtaja csukva van. A zárkában elhelyezett elítéltek döntöttek arról, a mellékhelyiség ajtaját nyitva hagyják-e.

[3] A 2020. évet megelőző 3 évben a felperest a 133. és a 104. számú zárakban is elhelyezték, amely utóbbiban a világítást a 105. számú zárakban megvalósítottakhoz hasonlóan alakították ki.

[4] A zárak éjszakai ellenőrzése akként történt, hogy a körletfelügyelő az éjszakai világítóforrás gombját megnyomta, az 1-2 másodpercig világított, mialatt el lehetett végezni az ellenőrzést, főszabály szerint este 20:00 és reggel 5:00 óra között. Az éjszakai ellenőrzés rendjét a parancsnok határozta meg, több változatot dolgozott ki, amelyek közül a biztonsági tiszt választotta ki véletlenszerűen az adott éjszaka alkalmazandó változatot. Főszabály szerint 2 óránál több nem telhet el a két ellenőrzés között. Az ellenőrzés gyakoriságát előíró szabályozás a fogvatartottak kockázatértékelése alapján történt.

[5] A felperes 2019. évben terjesztett elő kártérítési igényt az alperesnél az éjszakai ellenőrzés módját sérelmezve. Ezt megelőzően nem jelezte az alperes felé, hogy álmatlanságban szenved az éjszakai ellenőrzés során alkalmazott világítótestek fényereje miatt.

[6] Az alperes a 2020. március 27. napján kelt 30.528-12/.../2020. számú határozatával elutasította a felperes kártérítési igényét azzal az indokkal, hogy a biztonság fenntartása érdekében szükség van a zárak ellenőrzésére, amelyet éjszaka is el kell végezni. Ez a fogvatartottak testi épségének megóvását is szolgálja. A felperes a határozatot 2020. március 30. napján vette át.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[7] A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, az alperes azzal, hogy éveken keresztül nem biztosította a nyugodt éjszakai pihenését – az éjszakai ellenőrzésekkel az alvását megzavarta –, megsértette az emberi méltóságát, fizikai, pszichés egészséghez fűződő személyiségi jogait, és kérte kötelezni emiatt – a 2009. január 26. napjától 2020. május 3. napjáig terjedő időszakra – 4 112 000 forintot nem vagyoni kára megfizetésére. Érvényesíteni kívánt jogként a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 76. §-át és 355. § (1) bekezdését jelölte meg. Előadta, az alperes a büntetés-végrehajtási intézetbe történő elhelyezése időpontjától úgy valósította meg az éjszakai ellenőrzést az elhelyezésére szolgáló zárakban, hogy a 25 Wattos HESS lámpák helyett az esti világítótesteket kapcsolta fel félóránként. Ezért nem tudta magát kipihenni, amely miatt idegei az évek során teljesen tönkrementek, ellenségesebb, frusztráltabb személyllyé vált, személyisége negatív irányban változott. Álláspontja szerint ez a helyzet sérti az Európai Bizottság REC 2006/2. számú Európai Börtönszabályzat 18.1. pontját, a 2004. évi XXX. törvénnyel ratifikált Római szerződés 189. cikkét és az alkotmányos alapjogokat is [Alaptörvény III. cikk, 21. cikk (1) bekezdés, 22. cikk (1) bekezdés]. Kitért arra, az Emberi Jogok Európai Bíróságának esetjoga magas kártalanítási összeg megítélésével szankcionálja az este 22:00 órától reggel 6:00 óráig tartó pihenőidőbe történő tartós beavatkozást. Utalt arra, az éjszakai alváskorlátozás miatti kialvatlansággal összefüggő tartós fáradtság pszichés bántalmat okoz, amely szakértői bizonyítás elrendelése nélkül is megállapítható. Megjegyezte, a kívülről jövő reflektorfény is elegendő az előírt ellenőrzés elvégzéséhez

[8] Az alperes ellenkérelme elsődlegesen az eljárás megszüntetésére irányult, mivel megítélése szerint a felperes a keresetlevelet a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (továbbiakban: Bv.tv.) 143. § (1)-(2) bekezdése szerinti 30 napos jogvesztő határidőn túl terjesztett elő.

Érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Érvelése szerint a 2015. május 3. napja előtti követelés elévült, mivel az elévülése a személyhez fűződő jogsértés miatti hátrány bekövetkezésekor megkezdődik, illetve azt a perindításhoz szükséges tények megismerésétől kell számítani. Vitatta továbbá bizonyítottság hiányában, hogy a felperes nem volt képes kipihenni magát és ez nála kialvatlanságot, pszichés bántalmakat okozott, és a nem vagyoni kár összegét is. Állította, a felperes soha nem jelezte, hogy álmatlanságban szenved és hogy ezzel kapcsolatosan bármilyen nemvagyoni kára keletkezett, így nem tett eleget az 1959. évi Ptk. 340. § (1) bekezdése szerinti kárenyhítési kötelezettségének és megsértette a rendeltetésszerű joggyakorlás elvét. Hivatkozott arra is, jogszabályi kötelezettségének tesz eleget az éjszakai ellenőrzésekkel, mivel a Bv.tv. 7. § (1) bekezdése szerinti jogviszony áll fenn közte és a felperes között, amely során a szabadságvesztés, az elzárás, az előzetes letartóztatás és a rendbírság helyébe lépő elzárás végrehajtásának részletes szabályairól 16/2014. (XII. 19.) IM rendelet (továbbiakban: Bv.vhr.) 49. § (4) bekezdése alapján fennálló őrzési és felügyeleti, valamint ellenőrzési feladatok ellátása rendjét a büntetés-végrehajtási intézet sajátosságainak figyelembevételével az intézet parancsnoka határozza meg. A zárkák felújítását megelőzően normál világítástól elkülönített lámpatestet szolgált az éjszakai ellenőrzésre, amely kb. 25 Wattos izzóval valósult meg, majd a zárkafelújításokat követően ez beépítésre került a normál világítótestbe. A villany felkapcsolása pedig rövid ideig tart, kisteljesítményű, gyenge szórt fényt ad és lefeljebb 30 percenként történik, amely nem alkalmas a személyiség ellen irányuló magatartás megvalósítására, nem szükségtelen, nem aránytalan és nem indokolatlanul túlzó intézkedés.

Az elsőfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 261 176 forint perköltséget. Megállapította, hogy 246 780 forint eljárási illetéket az állam, míg a pártfogó ügyvéd munkadíját a felperes viseli. Határozatának indokolása szerint a felperes a keresetét 2020. május 3. napján a Bv.tv. 143. § (2) bekezdésében meghatározott jogvesztő határidőn belül nyújtotta be, mivel a kártérítési határozatot 2020. március 30. napján vette át, és az attól számított 30 napos jogvesztő határidő a 2020. április 27-i és 28-i üzemszünetre és a 2020. május 1. napja május 3. napja közötti munkaszüneti napokra figyelemmel 2020. május 4. napjáig tartott. Nem találta megalapozottnak az alperes elévülési kifogását a felperes folyamatosan megvalósuló jogsértésre hivatkozása miatt, amely esetében nem az egyes napokon elkövetett jogsértés időpontjából kiindulva kell meghatározni a követelés esedékessé válásának időpontját, hanem a jogviszony vagy a jogsértés megszűnésekor kezdődhet az elévülés. Az objektív jogkövetkezmény kapcsán utalt arra, hogy a személyiségi jog mint abszolút szerkezetű jog a természetéből adódóan kivételt képez az elévülés általános szabályai alól, így abszolút jogok megsértése esetén mindaddig, amíg a jogsértő állapot fennáll, folyamatosan megújulnak az ebből keletkező igények.

[10] Kifejtette, a Bv.vhr. 5. § (2) bekezdése alapján a fogvatartás rendjét ellenőrzéssel kell biztosítani, amelynek szabályait ugyanezen rendelet 49. § (4) bekezdése értelmében a büntetés-végrehajtási intézet parancsnoka határozza meg. E felhatalmazás alapján az alperes parancsnoka a 30528-3/18. számú intézkedésével szabályozta a nappali és az éjszakai ellenőrzést, amelynek 10. § a) és b) pontja írja elő a zárkaellenőrzésnek azt a módját, hogy a világítás felkapcsolásával a zárka betekintő nyíláson keresztül kell történnie. Nem találta bizonyítottnak a tanúk vallomása alapján a felperes által állított jogsértést, mivel tanú 1 neve, tanú 2 neve és tanú 3 neve tanúk csak nagyon rövid ideig tartózkodtak egy zárkában a felperessel, és egyezően mondták el, hogy nem volt zavaró az ellenőrzés módja. Kizárólag tanú 3 neve tanú nyilatkozott a 133 számú zárkát illetően arról, hogy abban magasabb fényű izzó volt felkapcsolva az ellenőrzéskor, amelyet azonban más peradat nem támasztott alá, és tanú 4 neve tanú ezzel ellentétes tartalmú vallomást tett. A jogsértés bizonyíthatatlansága miatt nem vizsgálta, hogy a felperes szenvedett-e és milyen hátrányt. Megjegyezte, ezt a felperes nem is igazolta, mivel tájékoztatás ellenére sem tette a per tárgyává az orvosi kezelésével kapcsolatos iratokat. Utalt arra, az Európai Tanács Miniszteri Bizottsága R/2006/2. számú ajánlásának 18.1. pontja az elhelyezésre és nem az ellenőrzés módjára vonatkozó ajánlást tartalmaz, míg a Római szerződés 189. cikke az unió úrpolitikájával kapcsolatos, ezért azoknak jelen ügyben nem volt jelentősége. Rámutatott, az együttműködési kötelezettség felperes általi elmulasztásnak amiatt volt csupán jelentősége, hogy ezáltal elzárta magát attól, hogy a jogsértés tényét, annak körülményeit zárkákra lebontva kétséget kizáróan bizonyítani tudja.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[11] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak a keresete szerinti megváltoztatását kérte. Álláspontja szerint az eltérő alvási szokások, illetve eltérő egyéni érzékenység miatt nem lehet következtetést levonni abból, hogy a meghallgatott tanúkat nem zavarják az éjszakai ellenőrzések, amelyek során a világítást felkapcsolják. Az alperesnek olyan megoldást kellett volna választani, amely megfelel mind a biztonsági követelményeknek, mind pedig azon elvárásnak, hogy a legkevésbé zavarja a fogvatartottak éjszakai pihenését. Hivatkozott arra, az alperes nem csatolt arról vizsgálati eredményeket, hogy az addigi ellenőrzési módszer megváltoztatása milyen kockázattal járna, avagy arról sem, hogy az ellenőrzéseket szabályozó intézkedés megalkotása előtt vizsgálták-e az ellenőrzés más lehetőségét. Véleménye szerint bizonyított, hogy a zárkákban az éjszakai ellenőrzéshez használt lámpa egy áramkörre van kötve a mellékhelyiség világításával, így amennyiben nyári meleg napokon éjjel a zárkában annak ajtaját nyitva hagyják a fogvatartottak, a mellékhelyiség nagyobb fényerejű világítása felkapcsolódik és az zavaró. Megítélése szerint tanú 3 neve tanúvallomása a 133. számú zárka esetében alátámasztja a jogsértést, ezért azt tanú 4 neve elfogultnak nem tekinthető, általános jellegű vallomásával szemben el kellett volna fogadnia az elsőfokú bíróságnak. Hangsúlyozta, köztudomású tény, hogy egy rosszabb alvási készségekkel rendelkező, hang és fényhatásokra felriadó ember tekintetében zavaró és az egészségre káros lehet az is, ha más részére nem zavaró, gyengébb fényű lámpát kapcsolnak fel rendszeresen, aránylag rövid időközönként abban a helyiségben, ahol alszik.

[12] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult annak helyes indokaira figyelemmel. Kiemelte, az ellenőrzés módszerét a felperesnek kell meghatároznia. Utalt arra, tanú 3 neve tanú a vallomását megelőző időszakban az alperessel szemben kártérítési eljárást kezdeményezett, amely számára kedvezőtlenül ért véget, így nem várható el tőle elfogulatlan vallomás. Az elsőfokú eljárásban előadottakkal egyezően fenntartotta elévülési kifogását.

[13] **Az ítéltábla döntésének indokai**

[14] A fellebbezés alaptalan.

[15] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősül a fellebbezés 371. § (1) és (2) bekezdésében megjelölt tartalmi követelményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nem csak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik.

[16] Az alperes ellenkérelmében hivatkozott az elévülésre, amelyet azonban az elsőfokú bíróság nem talált megállapíthatónak. Az elsőfokú ítélettel szemben kizárólag a felperes terjesztett elő fellebbezést, amely az elsőfokú ítélet elévüléssel kapcsolatos megállapításait nem érintette, míg az alperes az ítélet ezen részével szemben sem fellebbezést, sem csatlakozó fellebbezést nem terjesztett elő. Ezért az elévülés kérdése a másodfokú eljárás tárgyát már nem képezte, ahhoz ugyanis nem elegendő annak fellebbezési ellenkérelemben való vitássá tétele.

Ennek megfelelően a felülbírálat keretében – figyelemmel a fellebbezés indokaira – az ítéltábla Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkörben vizsgálta azt, hogy a bizonyítás eredményének okszerűtlenné minősítésével a tényállás módosítható-e a jogsértés ténye kapcsán.

[17] A büntetés-végrehajtási intézet kötelezettsége, hogy a fogvatartás biztonságosan történjen, amely kettős tartalma folytán nem csak kifelé jelentkezik, hanem úgy is, hogy az intézetben biztonságban legyen mindenkinek, a fogvatartottaknak is az élete, testi épsége, szabadsága. A fogvatartás őrzés mellett történik, amely a fogvatartott megfelelő helyen tartására, az életének és testi épségének a megóvására irányul. Ennek érdekében a Bv.tv. 98. § (1) bekezdés a) pontja alapján irányítási, ellenőrzési kötelezettsége van a büntetés-végrehajtási intézetnek, amelyet időszakos figyelemmel kíséréssel teljesít. Ezért tehát meghatározott feladatok, kötelezettségek és célok vannak megfogalmazva az alperes működésére vonatkozóan jogszabályokban. Ennek a teljesítését szolgálják azok a belső szabályok [Bv.vhr. 47. § (1) bekezdés], amelyek az említettek részleteit, így az ellenőrzés módját szabályozzák.

[18] A Bv.tv. alapvető jogokról rendelkező 9. § (1) bekezdése alapján az elítélt és az egyéb jogcímen fogvatartott az Alaptörvényben meghatározott alapvető jogait, valamint egyéb jogait – a törvényben, a bíróság ítéletében, valamint a bíróság és az ügyészség egyéb határozatában meghatározott korlátozásokkal vagy tilalmakkal – a büntetés-végrehajtás rendjével összhangban gyakorolhatja. Ugyanezen szakasz (2) bekezdése szerint a jogkorlátozás során az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt kell alkalmazni. Mindezekre tekintettel az elítéltekkel és az egyéb jogcímen fogvatartottakkal szemben alkalmazott, a Bv.tv. által megengedett és a 9. § (2) bekezdése szerinti követelménynek megfelelő intézkedés alapvető – köztük személyiségi – jogokat korlátozhat, ezért a személyiségi jogsértés ennek figyelembevételével ítélt meg. Személyiségi jogsértést így az indokolatlan és aránytalan intézkedés valósíthat meg. A jogsértőnek állított intézkedés tényét a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kell bizonyítania.

[19] Az alperes keresetében a személyiségi jogát sértő magatartásként nem önmagában a világítás használatával történő éjszakai ellenőrzés tényét jelölte meg, hanem azt sérelmezte, hogy az alperes az éjszakai ellenőrzés során a HESS lámpához képest nagyobb teljesítményű izzóval világított. Ennek tényét az elsőfokú bíróság nem találta megállapíthatónak a bizonyítékok mérlegelése alapján, amelyet a felperes a fellebbezésében támadott. A Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja értelmében azonban a másodfokú eljárásban a mérlegelési szabadság korlátozott, ugyanis a másodfokú bíróság a bizonyítás eredményét csak akkor mérlegelheti felül, ha az okszerűtlen volt. Ez akkor állapítható meg, ha a tényállás iratellenes, hiányos vagy logikai ellentmondásokat tartalmaz, továbbá ha a bizonyítékokból csak a fellebbezéssel támadott határozattól eltérő következtetésre lehet jutni. Nem ad alapot ezért a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna.

[20] Az elsőfokú bíróság az állított jogsértő magatartás kapcsán döntését a bizonyítékok értékelésének módjára is kiterjedően megindokolta, kifejtette, hogy a bizonyítékok mérlegelésénél milyen körülményeket vett irányadónak, az egyes bizonyítékoknak milyen okok miatt tulajdonított bizonyító erőt, más bizonyítékokat miért nem fogadott el.

[21] Egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak azzal – a felperes fellebbezésében sem vitatott – álláspontjával, miszerint tanú 1 neve és tanú 2 neve vallomása nem támasztotta alá a felperesnek azt az állítását, hogy 25 W teljesítményt meghaladó lámpákat használt az alperes az éjszakai ellenőrzés során. tanú 3 neve tanú nyilatkozott ugyan arról, hogy a 133. számú zárkában magasabb fényű izzó volt felkapcsolva az éjszakai ellenőrzéskor, amellyel szemben tanú 4 neve tanúvallomásában viszont azt adta elő, hogy a zárkafelújításokat megelőzően is már ki volt építve külön a nappali és az éjszakai világítás. Tény, tanú 4 neve az alperes alkalmazásában áll, azonban önmagában emiatt nem zárható ki a tanúvallomás a bizonyítékok köréből, mint ahogyan tanú 3 neve tanúvallomása sem önmagában azért, mert fogvatartott, és korábban az alperessel perben állt. A két ilyen személytől származó ellentétes tartalmú tanúvallomást ezért értékelésükkor a per egyéb adataival, bizonyítékaival kell összevetni. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy tanú 3 neve tanú vallomása mellett nincs további peradat vagy más olyan bizonyíték, amelyből megalapozott következtetést lehetne levonni a felperes által állított ellenőrzési módra, figyelemmel arra is, hogy emiatt korábban panaszt nem nyújtott be, és orvosi iratokat sem csatolt azzal kapcsolatban, hogy erre vonatkozó sérelmét a kezelőorvosának előadta volna. Következésképpen nem állapítható meg, hogy a bizonyítékokból kizárólag azt a

következtetést lehetne levonni, hogy magasabb fényű izzó lett volna felkapcsolva ellenőrzéskor a zárkában. Nem a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésén alapul tehát az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy nem bizonyítható a felperes által állított ellenőrzési mód. Ezért az ítéltábla nem módosíthatta a tényállást, hogy éjszakai ellenőrzéskor az alperes magas fényű izzót használt volna.

[22] Kétségtelen, tanú 1 neve, tanú 2 neve és tanú 3 neve tanúk egyezően nyilatkoztak arról, hogy a 25 Wattos lámpa felkapcsolásakor a leválasztott mellékhelyiségben a világítás felkapcsolódik, ugyanakkor tanú 3 neve elmondta, hogy az 9 Wattos, míg tanú 1 neve azt, hogy annak fénye az asztali lámpáéhoz hasonló. A felperes keresetét azonban nem arra alapította, hogy a mellékhelyiségben is felkapcsolódik a világítás, hanem arra, hogy az ellenőrző világítás 25 Watt teljesítményt meghaladó izzóval történik, amelyet a tanúk vallomása a mellékhelyiség esetében sem támasztott alá. Ezért a felperes által a keresetben állított alperesi magatartás tényének bizonyítottsága hiányában helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes igénye alaptalan.

[23] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni az alperesnek a jogi képvisletével felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése szerint a kifejtett tevékenységgel arányos ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét.

[25] A Pp. 101. § (3) bekezdése alapján az ítéltábla megállapította meg, hogy a felperes köteles pártfogó ügyvédje díjának viselésére.

[26] A fellebbezési eljárási illeték a felperes személyes költségmentessége folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében az állam terhén marad.

Szeged, 2022. május 31.

Dr. Jobbágy Ildikó s.k.

Dr. Tolna András s.k.

Dr. Dobler László s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró